Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (първи петчленен състав)

22 април 2026 година*

„Конкуренция — Картел — Злоупотреба с господстващо положение — Сектор на енергийните напитки — Проверка, разпоредена от Комисията — Член 20, параграф 4 от Регламент (ЕО) № 1/2003 — Продължаване на проверката в помещенията на Комисията — Отказ на Комисията да възстанови част от разходите, възникнали в резултат на тази проверка — Понятие „допълнителни разходи, свързани единствено с факта на продължаването на проверка в помещенията на Комисията“

По дело T-682/24,

Red Bull GmbH, установено в Фушл ам Зее (Австрия),

Red Bull France SASU, установено в Париж (Франция),

Red Bull Nederland BV, установено в Состерберг (Нидерландия),

представлявани от H. Wollmann, F. Urlesberger, J. Schindler, F. Dethmers и A. Visontai-Knor, адвокати,

жалбоподатели,

срещу

Европейска комисия, представлявана от T. Franchoo, M. Jakobs и I. Naglis,

ответник,

ОБЩИЯТ СЪД (първи петчленен състав),

състоящ се от: E. Buttigieg, председател, J. Schwarcz, M. Кънчева (докладчик), E. Tichy-Fisslberger и F. Bestagno, съдии,

секретар: S. Jund, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

предвид изложеното в съдебното заседание от 20 януари 2026 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: немски.

Решение

1 С жалбата си на основание член 263 ДФЕС жалбоподателите Red Bull GmbH и дъщерните му дружества Red Bull France SASU и Red Bull Nederland BV искат отмяна на решението на Европейската комисия от 23 октомври 2024 г. (Дело AT.40819), с което последната частично отказва възстановяването на допълнителните разходи, които те считат, че са направили поради продължаването на проверка, разпоредена на основание член 20, параграф 4 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101 и 102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), в помещенията на Комисията в Брюксел (Белгия) (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

Обстоятелствата по спора

2 RED Bull France SASU и Red Bull Nederland BV са дъщерни дружества на Red Bull GmbH. Тези три дружества са част от групата Red Bull (наричана по-нататък „Red Bull“) и извършват дейност в сектора на производството на енергийни напитки, които продават в Европейския съюз и в Европейското икономическо пространство (ЕИП), по-специално под марката със същото име като наименованието на тази група.

Спорната проверка

3 С решение от 8 март 2023 г. на основание член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003 Комисията разпорежда проверка, която е извършена от 20 до 24 март 2023 г. в помещенията на жалбоподателите във Фушл ам Зее (Австрия), в Париж (Франция) и в Амстердам (Нидерландия).

4 По време на заключителната среща по проверката в помещенията на жалбоподателите, проведена на 24 март 2023 г. във Фушл ам Зее, Комисията уведомява представителите на Red Bull за продължаването на проверката в помещенията ѝ в Брюксел, за да извърши преглед на копираните документи и допълнителните данни, които жалбоподателите трябва впоследствие да представят.

5 Проверката продължава в помещенията на Комисията в Брюксел от 14 до 20 юни 2023 г. и от 29 август до 29 септември 2023 г.

Кореспонденцията между страните, предхождаща приемането на обжалваното решение

6 С писмо от 25 януари 2024 г. Комисията уведомява жалбоподателите за възможността да представят мотивирано искане за възстановяване на допълнителните разходи, направени поради продължаването на проверката в помещенията на Комисията в Брюксел. Към това писмо е приложен документ, който е озаглавен „Принципи на възстановяване на допълнителните разходи в случай на проверка, продължаваща в помещенията на Комисията“.

7 На 25 април 2024 г. жалбоподателите подават до Комисията искане за възстановяване на допълнителните разходи, произтичащи от продължаването на проверката в нейните помещения в Брюксел. С това искане жалбоподателите претендират да им бъдат възстановени пътните разноски и разноските за настаняване на техните служители и адвокати, присъстващи в Брюксел, надбавките за дневни разходи, изплатени на тези служители, както и възнагражденията на техните адвокати в тяхната цялост, включително фактурираните от втора адвокатска кантора, упълномощена в допълнение към австрийската адвокатска кантора, която обикновено ги представлява.

8 След това до приемането на обжалваното решение между жалбоподателите и Комисията е разменена значителна кореспонденция.

Обжалваното решение

9 На 23 октомври 2024 г. Комисията приема обжалваното решение.

10 В обжалваното решение Комисията най-напред припомня позицията си, като се позовава на някои от предходните си писма, а именно че е длъжна да възстанови само допълнителните разходи, понесени от проверяваното предприятие единствено поради продължаването на проверка в помещенията на Комисията, като следователно се изключват разходите, които при всички случаи биха били направени, ако проверката беше продължила в помещенията на това предприятие, каквито са адвокатските възнаграждения. Комисията добавя, че тази позиция съответства на подхода, произтичащ от решение от 16 юли 2020 г., Nexans France и Nexans/Комисия (C-606/18 P, EU:C:2020:571, т. 90).

11 Що се отнася по-специално до адвокатските възнаграждения, като се позовава на някои от предходните си писма, Комисията припомня, че по време на проверката през март 2023 г. в помещенията му Red Bull постоянно е ползвало услугите на адвокати, за да го подпомагат, така че разноските за адвокат, направени в рамките на продължаването на проверката в Брюксел, не трябва да се считат за допълнителни разходи, подлежащи на възстановяване. Комисията посочва също, че в някои от писмата си самите жалбоподатели са признали, че ако проверката беше продължила в техните помещения, те са щели да се ползват от услугите на адвокати. Поради това Комисията решава да не възстановява претендираните от Red Bull адвокатски възнаграждения.

12 Накрая, що се отнася до другите разходи, Комисията посочва, че се съгласява да възстанови всички претендирани разходи, като се основава на размера на сумите, посочени от Red Bull в таблицата Excel, приложена към едно от предходните му писма.

Искания на страните

13 Жалбоподателите молят Общия съд:

– да отмени обжалваното решение,

– да осъди Комисията да възстанови изцяло претендираните разходи,

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

14 Комисията моли Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

От правна страна

15 Най-напред следва да се разгледа второто искане, което има за цел Общия съд да осъди Комисията да възстанови изцяло претендираните от жалбоподателите разходи, а след това първото искане за отмяна на обжалваното решение.

По второто искане за осъждане на Комисията да възстанови изцяло претендираните от жалбоподателите разходи

16 С второто искане жалбоподателите молят Общият съд да осъди Комисията да възстанови изцяло претендираните от тях разходи.

17 Налага се изводът, че целта на подобно искане по същество е Общият съд да издаде разпореждане на Комисията, което да я задължи да възстанови на жалбоподателите всички претендирани от тях разходи.

18 От постоянната съдебна практика обаче следва, че при контрола за законосъобразност, упражняван на основание член 263 ДФЕС, съдът на Съюза няма компетентност да издава разпореждания на институциите, органите, службите и агенциите на Съюза (вж. решение от 14 март 2024 г., D & A Pharma/Комисия и EMA, C-291/22 P, EU:C:2024:228, т. 160 и цитираната съдебна практика).

19 Следователно второто искане следва да се отхвърли поради липса на компетентност.

По първото искане за отмяна на обжалваното решение

20 В подкрепа на искането за отмяна на обжалваното решение жалбоподателите изтъкват четири основания, изведени, първото, от незаконосъобразния характер на отказа на Комисията да възстанови изцяло претендираните от тях разходи поради твърдения непропорционален характер на продължаването на проверката в помещенията на Комисията в Брюксел, второто, от липсата на мотиви, третото, от грешка при прилагане на правото при тълкуването на понятието „допълнителни разходи“, свързани с продължаването на проверката в помещенията на Комисията в Брюксел, по смисъла на решение от 16 юли 2020 г., Nexans France и Nexans/Комисия (C-606/18 P, EU:C:2020:571), и от грешка в преценката на фактите, довела до отказа да се възстановят изцяло адвокатските възнаграждения, и четвърто, от нарушение на правото им на защита.

21 В самото начало следва да се отбележи, че макар в обжалваното решение Комисията да отказва да възстанови на жалбоподателите претендираните адвокатски възнаграждения, тя все пак се съгласява да заплати всички останали разходи, чието възстановяване е поискано в таблицата Excel, представена от Red Bull, а именно пътните разноски и разноските за настаняване на служителите и на адвокатите, присъстващи в Брюксел, както

и надбавките за дневни разходи, които групата Red Bull е трябвало да заплати на тези служители (вж. т. 12 по-горе). От това следва, че обжалваното решение поне частично е благоприятно за жалбоподателите.

22 В това отношение следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика жалба за отмяна, подадена от физическо или юридическо лице, е допустима само ако това лице има интерес от отмяната на обжалвания акт. Такъв интерес предполага, че отмяната на този акт може сама по себе си да породи правни последици и че жалбата може по този начин чрез резултата си да донесе полза на страната, която я е подала. Така правният интерес е основно и първостепенно изискване за всяка жалба (вж. решение от 15 юни 2023 г., Shindler и др./Съвет, C-501/21 P, EU:C:2023:480, т. 63 и цитираната съдебна практика).

23 Запитани в хода на съдебното заседание относно правния им интерес, що се отнася до първото искане, жалбоподателите първоначално твърдят по същество, че посоченото искане трябва да се разбира в смисъл, че искат отмяна на обжалваното решение само в частта, в която Комисията е отказала да им възстанови претендираните адвокатски възнаграждения, а след това коригират това твърдение, като уточняват, че напротив, те искат отмяна на обжалваното решение в неговата цялост, включително в частта, в която Комисията е приела да им възстанови разходите, различни от адвокатските възнаграждения.

24 С оглед на обстоятелствата по случая Общият съд счита, че трябва да разгледа служебно въпроса за наличието на правен интерес на жалбоподателите, що се отнася до искането им за отмяна на обжалваното решение в неговата цялост. Всъщност следва да се констатира, че отмяната на обжалваното решение в частта, в която Комисията е приела да възстанови на жалбоподателите разходите, различни от адвокатските възнаграждения (вж. т. 21 по-горе), не може да им донесе полза, която да може да обоснове правен интерес по смисъла на цитираната в точка 22 по-горе съдебна практика.

25 От това следва, че жалбата трябва да се отхвърли като частично недопустима, доколкото с нея се иска отмяна на обжалваното решение в частта, в която Комисията е приела да възстанови на жалбоподателите разходите, различни от адвокатските възнаграждения.

26 Що се отнася до останалата част от първото искане, Общият съд ще разгледа най-напред четвъртото основание, изтъкнато от жалбоподателите, след това второто основание и накрая първото и третото основание.

По четвъртото основание, изведено от нарушение на правото на защита

27 Жалбоподателите изтъкват три оплаквания в подкрепа на четвъртото основание.

28 На първо място, жалбоподателите изтъкват, че дадено предприятие е свободно да организира само собствената си защита. Те припомнят, че от член 6, параграф 3, буква в) от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г., следва, че всяко лице, обвинено в криминално престъпление, има право да се защитава лично или да ползва адвокат по свой избор. От това жалбоподателите правят извод, че не е от компетентността на Комисията да решава от какво се нуждае дадено предприятие за своята защита. Те твърдят, че именно поради продължаването на проверката в помещенията на Комисията в Брюксел са били принудени да упълномощят втора адвокатска кантора. Според жалбоподателите, като възприела ограничително

схващане за задължението си да възстанови допълнителните разходи, Комисията определяла естеството и обхвата на средствата за защита, които трябва да бъдат избрани от съответното предприятие. Следователно, като отказала да им възстанови адвокатските възнаграждения, направени поради продължаването на проверката в Брюксел, Комисията ограничила свободата им да изберат средствата за защита, които те считат за необходими и подходящи.

29 На второ място, жалбоподателите поддържат, че „бюджетното право на Европейския съюз“ не е приложимо по отношение на тях, така че Комисията не можела да се позовава на него, за да определи дали разходите за защита, чието възстановяване те претендират, са разумни.

30 На трето място, жалбоподателите се оплакват от прилагането от Комисията на изисквания, за които се твърди, че са непропорционални, при събирането на доказателствата, що се отнася до определянето на допълнителните разходи, направени поради продължаването на проверката в помещенията на последната в Брюксел. Всъщност, за да се докаже, че четирима служители на Red Bull, които се намират в Брюксел по време на продължаването на проверката, но не са отишли в помещенията на Комисията, действително са участвали в нея, тази институция изисквала да получи клетвени декларации, в които тези лица трябвало да потвърдят участието си в проверката. С оглед на възможните наказателноправни последици в случай на неверни клетвени декларации, жалбоподателите упрекват Комисията, че е изискала толкова висока степен на доказване.

31 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите и поддържа, че първото оплакване е неоснователно, второто оплакване е неотносимо, а третото оплакване — неотносимо и недопустимо.

32 На първо място, що се отнася до твърдяното нарушение на свободата на жалбоподателите да избират своите средства за защита, следва да се констатира, че в действителност те по никакъв начин не са били възпрепятствани да организират свободно защитата си при продължаването на проверката в помещенията на Комисията в Брюксел.

33 Всъщност от документите, представени от жалбоподателите в рамките на настоящото производство, е видно, че те са избрали да бъдат подпомагани в Брюксел от адвокат от австрийската адвокатска кантора, която обикновено им оказва съдействие, и който вече е присъствал при проверката в помещенията на жалбоподателите във Фушъл ам Зее, от един или повече адвокати от втора адвокатска кантора в зависимост от разглеждания период, а в някои дни — от няколко от своите служители. Освен това следва да се констатира, че противно на твърденията на жалбоподателите, те по никакъв начин не са били принудени да упълномощят втора адвокатска кантора, която да ги представлява при продължаването на проверката в помещенията на Комисията в Брюксел. Всъщност самите жалбоподатели са решили да упълномощят тази адвокатска кантора по техни собствени причини.

34 От гореизложеното следва, че противно на твърденията на жалбоподателите, последните са могли свободно да организират защитата си, без Комисията да се намесва в тази организация, което е достатъчно, за да се отхвърли първото оплакване от четвъртото основание като неоснователно.

35 На второ място, що се отнася до твърдяното прилагане по отношение на жалбоподателите от страна на Комисията на „бюджетното право на Съюза“, в самото начало следва да се констатира, че макар в жалбата си последните да се позовават на направените от тях

„разноски за защита“, това оплакване в действителност не се отнася до адвокатските възнаграждения, чието възстановяване е отказано с обжалваното решение. Всъщност от представената от жалбоподателите в рамките на настоящото производство кореспонденция между страните, предхождаща приемането на обжалваното решение, е видно, че макар Комисията да се е позовала на „бюджетното право на Съюза“ и дори да го е приложила, това се отнася единствено до пътните разноски, разноските за настаняване и фиксираните надбавки, чието възстановяване е било прието, но не и до адвокатските възнаграждения.

36 От това следва, че настоящото оплакване по същество е насочено срещу обжалваното решение, в частта, в която се приема да се възстановят на жалбоподателите разходите, различни от адвокатските възнаграждения, поради което то е недопустимо по съображенията, изложени в точки 21—25 по-горе.

37 На трето място, що се отнася до твърдяното налагане от Комисията на непропорционални изисквания на жалбоподателите при събирането на доказателства относно определянето на направените разходи, в самото начало следва да се констатира, че това оплакване също не се отнася до адвокатските възнаграждения, чието възстановяване е отказано с обжалваното решение. Всъщност клетвените декларации, за които се твърди, че са поискани от Комисията, са представени, за да се докаже, че четирима служители на Red Bull, които не са присъствали в помещенията на тази институция, са се намирали в Брюксел за целите на участието им в продължаването на проверката и следователно, за да могат пътните разноски, разноските за настаняване и фиксираните надбавки, направени от жалбоподателите на това основание, да бъдат възстановени.

38 От това следва, че настоящото оплакване е насочено срещу обжалваното решение, в частта, в която се приема да се възстановят на жалбоподателите разходите, различни от адвокатските възнаграждения, поради което то е недопустимо по причините, изложени в точки 21—25 по-горе.

39 При всички положения се налага изводът, че от доказателствата, представени от жалбоподателите в рамките на настоящото производство, е видно, че самите те са предложили на Комисията да представят спорните клетвени декларации. Следователно жалбоподателите не могат да упрекват Комисията, че им е наложила непропорционални изисквания при събирането на доказателства. Впрочем фактът, че Комисията е отказала да възстанови въз основа на обикновени фактури пътните разноски и разноските за настаняване на четиримата служители на Red Bull, които не са се явили в нейните помещения, и да изиска допълнителни доказателства, че присъствието им в Брюксел действително се е дължало на продължаването на проверката, също не подлежи на критика и не представлява непропорционално изискване за доказване, противно на поддържаното от жалбоподателите. От това следва, че при всички положения настоящото оплакване е неоснователно.

40 С оглед на изложените по-горе съображения твърденията по четвъртото основание следва да се отхвърлят като частично неоснователни и частично недопустими.

По второто основание: нарушение на задължението за мотивиране

41 В подкрепа на второто си основание, изведено от нарушение на Комисията на задължението ѝ за мотивиране, жалбоподателите изтъкват по същество две оплаквания.

42 На първо място, жалбоподателите упрекват Комисията, че в обжалваното решение се е позовала на кореспонденцията, разменената с тях преди приемането на посоченото решение. Според жалбоподателите всички съображения, накарали Комисията да отхвърли частично искането им за възстановяване, трябвало да бъдат ясно изложени в самия текст на обжалваното решение, за да им позволи да разберат мотивите в подкрепа на нейните заключения, а на Общия съд — да упражни своя контрол. Тъй като според тях случаят не е такъв, жалбоподателите поддържат, че Комисията е нарушила задължението за мотивиране, предвидено в член 296 ДФЕС.

43 На второ място, жалбоподателите изтъкват, че съпоставителният сценарий, използван от Комисията за сравнение, за да изчисли подлежащите на възстановяване допълнителни разходи, в рамките на който тя изхожда от хипотезата, че жалбоподателите щяха да използват постоянно адвокати, ако проверката беше продължила в техните помещения, а не в помещенията на Комисията в Брюксел, е неразбираем и не представлява достатъчно мотивиране. За да състави този съпоставителен сценарий, Комисията се основала на изречение, избрано избирателно в писмо на жалбоподателите, в което те са посочили, че ако проверката беше продължила в техните помещения, те са щели да ползват адвокати само в отделни случаи.

44 Жалбоподателите добавят, че използваният от Комисията съпоставителен сценарий е неточен. Всъщност Комисията не обяснила причините, поради които е избрала именно този сценарий измежду множеството възможни съпоставителни сценарии, и не го определила в достатъчна степен. Комисията също така не уточнила реда и условията за продължаването на такава проверка, а именно нейната продължителност, броя на назначените служители или следваното работно време. При липсата на такива указания Комисията не можела да бъде сигурна, че е използвала „точния“ съпоставителен сценарий, за да изчисли подлежащите на възстановяване допълнителни разходи, и не можела да оспори избрания от жалбоподателите съпоставителен сценарий за определяне на разходите, които те са понесли. Във всеки случай според жалбоподателите използваният от Комисията съпоставителен сценарий е само хипотетичен. Жалбоподателите твърдят също, че Комисията е избрала най-изгодния за нея съпоставителен сценарий.

45 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

46 В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика изискваните от член 296, втора алинея ДФЕС мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на член 296, втора алинея ДФЕС, следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (вж. решение от 23 януари 2025 г., Neos/Ryanair и Комисия, C-490/23 P, EU:C:2025:32, т. 34 и цитираната съдебна практика).

47 Следва също да се припомни, че задължението за мотивиране на решенията представлява съществено процесуално изискване, което трябва да се разграничава от въпроса за обосноваността на мотивите, от която зависи материалната законосъобразност на спорния акт (решения от 2 април 1998 г., Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, т. 67, и от 7 март 2002 г., Италия/Комисия, C-310/99, EU:C:2002:143, т. 48). Всъщност мотивирането на решението се състои в това да се даде формален израз на съображенията, на които почива това решение. Ако съображенията са неправилни, се засяга материалната законосъобразност на решението, а не мотивите му, които може да са достатъчни, но да изразяват неправилни съображения (решение от 10 юли 2008 г., Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, т. 181).

48 В случая от обжалваното решение е видно, че с този акт Комисията се е произнесла по искането на жалбоподателите за възстановяване на допълнителните разходи, направени от тях поради продължаването на проверката в помещенията на Комисията в Брюксел.

49 По-специално следва да се констатира, че в уводната част на обжалваното решение Комисията припомня практиката си, съгласно която, както вече е посочила в предходната си кореспонденция с жалбоподателите, тя възстановява направените от проверяваното предприятие допълнителни разходи, свързани единствено с факта на продължаването на проверката в нейните помещения. В уводната част Комисията обяснява също, че следователно тя не възстановява разходите, които такова предприятие би направило във всички случаи, ако проверката беше продължила в собствените му помещения, и уточнява, че според нея такъв е случаят с адвокатските възнаграждения.

50 Като прилага тези принципи към искането за възстановяване, подадено от жалбоподателите, Комисията обяснява по-нататък в точка 1 от обжалваното решение, която е озаглавена „[Р]азноски за адвокат“, че е решила да не възстановява адвокатските възнаграждения, чието цялостно възстановяване се иска от Red Bull, поради следните две причини: на първо място, тъй като Red Bull постоянно е подпомагано от адвокати по време на проверката, извършена в помещенията му през март 2023 г., така че разноските за адвокат не са допълнителни разходи, свързани с продължаването на проверката в помещенията на Комисията в Брюксел, и на второ място, тъй като в предходната си кореспонденция Red Bull е признало, че ако проверката беше продължила в неговите помещения, то е щяло да ползва услугите на адвокати.

51 Що се отнася до другите разходи, в точка 2 от обжалваното решение, която е озаглавена „[Д]руги разходи“, Комисията посочва, че се съгласява да възстанови претендираните от жалбоподателите разходи, както е договорено в разменената с тях кореспонденция.

52 В крайна сметка в точка 3 от обжалваното решение, която е озаглавена „[Р]езюме“, се съдържа обобщена таблица на различните разходи, чието възстановяване е поискано от жалбоподателите, като отстрани на всяка от четирите разходни позиции, а именно пътните разноски, разноските за настаняване, надбавките за дневни разходи и разноските за адвокат, се посочва сумата, която Комисията се съгласява да възстанови.

53 От това следва, че в обжалваното решение по ясен, подробен и недвусмислен начин се излагат съображенията на Комисията, така че да се даде възможност на жалбоподателите да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на Общия съд — да упражни своя

контрол по смисъла на цитираната в точка 46 по-горе съдебна практика, така че то е достатъчно мотивирано и следователно съответства на изискванията по член 296, втора алинея ДФЕС.

54 Освен това се налага изводът, че от настоящата жалба следва, че жалбоподателите са били в състояние да оспорят основателността на обжалваното решение, и по-специално отказа да им бъдат възстановени изцяло претендираните разноски за адвокат, което доказва, че макар да не са съгласни с тях, те са могли да разберат мотивите, на които се основават изводите, направени от Комисията в обжалваното решение.

55 Нито един друг довод, изтъкнат от жалбоподателите, не може да постави под въпрос достатъчния характер на мотивите на обжалваното решение.

56 Що се отнася, на първо място, до оплакването, изведено от позоваването от страна на Комисията в обжалваното решение на кореспонденцията, предхождаща приемането му, налага се изводът, че противно на твърденията на жалбоподателите, всички съображения, накарали Комисията да отхвърли частично искането им за възстановяване, са изложени ясно в самия текст на обжалваното решение, както е видно от точки 49 и 50 по-горе.

57 Освен това кореспонденцията, разменена с жалбоподателите преди приемането на обжалваното решение, представлява контекстът, в който то се вписва. В съответствие със съдебната практика, цитирана в точка 46 по-горе, тя може да бъде взета предвид, за да се определи дали в случая Комисията е изпълнила задължението си за мотивиране.

58 Следователно жалбоподателите не могат да упрекват Комисията, че в обжалваното решение се е позовала на предходната кореспонденция, разменена с тях.

59 Що се отнася, на второ място, до оплакването, изведено от твърдения неразбираем и недостатъчно мотивиран характер на съпоставителния сценарий, използван от Комисията за сравнение, за да изчисли подлежащите на възстановяване допълнителни разходи, се налага изводът, че видно от обжалваното решение, този съпоставителен сценарий е описан като съответстващ на хипотезата, при която проверката беше продължила в помещенията на жалбоподателите.

60 Всъщност в обжалваното решение Комисията обяснява, че е решила да възстанови на жалбоподателите разходите, свързани единствено с факта на продължаването на проверката в нейните помещения в Брюксел, с изключение на разходите, които при всички случаи жалбоподателите биха понесли, ако проверката беше продължила в собствените им помещения. Що се отнася до разноските за адвокат, Комисията уточнява, че те не представляват такива допълнителни разходи, тъй като при всички положения те щяха да бъдат направени, ако проверката беше продължила в помещенията на жалбоподателите.

61 От това следва, че противно на твърденията на жалбоподателите, този съпоставителен сценарий е описан в обжалваното решение по достатъчно разбираем и мотивиран начин.

62 В това отношение е важно също да се отбележи, че такъв съпоставителен сценарий по дефиниция е хипотетичен, което самите жалбоподатели признават, тъй като в действителност проверката е продължила в помещенията на Комисията в Брюксел.

Следователно от Комисията не би могло да се изисква да определи „точния“ съпоставителен сценарий или да предостави повече конкретни подробности относно този сценарий в обжалваното решение.

63 Накрая, трябва да се констатира, че въпросът кой би бил най-правдоподобния или „най-точния“ съпоставителен сценарий спада към основателността на обжалваното решение и следователно е неотносим в рамките на основание, изведено от липсата на мотиви, както следва от цитираната в точка 47 по-горе съдебна практика. Следователно доводите на жалбоподателите, с които те целят да докажат, че са можели да осигурят изцяло във вътрешен план последващите действия във връзка проверката, ако тя беше продължила в техните помещения, или че използваният от Комисията съпоставителен сценарий бил погрешен или най-изгоден за тази институция, са неотносими в рамките на настоящото основание, тъй като се отнасят до основателността на обжалваното решение, а не до мотивите му.

64 С оглед на изложените по-горе съображения второто основание следва да се отхвърли, без да е необходимо да се предприема поисканото от жалбоподателите процесуално-организационно действие на основание член 89, параграф 3, буква г) от Процедурния правилник на Общия съд.

По първото основание, изведено от незаконосъобразния характер на отказа за възстановяване на допълнителните разходи поради непропорционалния характер на продължаването на проверката в помещенията на Комисията в Брюксел

65 Жалбоподателите твърдят, че като е решила да продължи проверката в помещенията си в Брюксел, Комисията е нарушила принципа на пропорционалност, закрепен в член 5, параграф 4 ДЕС. Всъщност според жалбоподателите продължаването на проверката в Брюксел нито е допринесло за ефикасността на проверката, нито е позволило да се избегне прекомерната намеса във функционирането на Red Bull. Освен това такова продължаване на проверката имало прекомерна продължителност и било необходимо само поради факта, че Комисията е поискала база данни, без никакво предварително разглеждане на тяхната релевантност и без предварително сортиране, в прекомерно голям обем от 16,6 терабайта. Според жалбоподателите продължаването на проверката в помещенията на Комисията в Брюксел само по себе си е непропорционално и е довело до високите разходи, чието възстановяване те искат. От това жалбоподателите правят извода, че отказът на Комисията да възстанови изцяло претендираните разходи, е поради това незаконосъобразен.

66 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите и повдига възражение за недопустимост на първото основание.

67 В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика принципът на пропорционалност изисква актовете на институциите на Съюза да не надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на преследваната цел, като се има предвид че когато съществува избор измежду няколко подходящи мерки, е уместно да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, и че породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни с преследваните цели (решения от 8 март 2007 г., France Télécom/Комисия, T-339/04, EU:T:2007:80, т. 117, и от 25 ноември 2014 г., Orange/Комисия, T-402/13, EU:T:2014:991, т. 22).

68 В случая следва да се констатира, че доводите, изложени от жалбоподателите в подкрепа на първото им основание, са насочени срещу решението на Комисията да продължи проверката в нейните помещения, а не срещу обжалваното решение в рамките на настоящото производство.

69 Така макар жалбоподателите да се оплакват от непропорционалния според тях характер на продължаването на проверката в помещенията на Комисията в Брюксел, те изобщо не обясняват защо самото обжалвано решение е непропорционално. С други думи, макар първото основание да се основава на твърдяно нарушение на принципа на пропорционалност, доводите, изтъкнати в това отношение от жалбоподателите, нямат за цел да докажат, че обжалваното решение надхвърля границите на подходящото и необходимото за постигането на преследваната с приемането му цел, а именно да се определят допълнителните разходи, свързани единствено с факта на продължаването на проверката в помещенията на Комисията в Брюксел, чието възстановяване от последната поради това би било обосновано.

70 Следователно първото основание трябва да се отхвърли като неотносимо, без да е необходимо произнасяне по неговата допустимост, оспорена от Комисията, или приемане на основание член 89, параграф 3, буква г) от Процедурния правилник на поисканото от жалбоподателите процесуално-организационно действие.

По третото основание, изведено от грешка при прилагане на правото при тълкуването на понятието „допълнителни разходи“ по смисъла на решение от 16 юли 2020 г., Nexans France и Nexans/Комисия (C-606/18 P), и от грешка в преценката

71 Третото основание по същество е изведено от грешка при прилагане на правото, допусната от Комисията при тълкуването на понятието „допълнителни разходи“ по смисъла на точка 90 от решение от 16 юли 2020 г., Nexans France и Nexans/Комисия (C-606/18 P, EU:C:2020:571), и от грешка в преценката, която е довела до това тази институция да откаже поисканото от жалбоподателите цялостно възстановяване на адвокатските възнаграждения.

72 Що се отнася до твърдяната грешка при прилагане на правото, жалбоподателите твърдят, че позицията на Комисията, че адвокатските възнаграждения по принцип не представляват „допълнителни разходи“ по смисъла на точка 90 от решение от 16 юли 2020 г., Nexans France и Nexans/Комисия (C-606/18 P, EU:C:2020:571), тъй като те са щели да бъдат направени и ако проверката беше продължила в помещенията на жалбоподателите, била неоснователна. Подобно тълкуване на понятието „допълнителни разходи“ било твърде ограничително и в противоречие с горепосоченото решение.

73 Що се отнася до твърдяната грешка в преценката, жалбоподателите обясняват, че продължаването на проверката в помещенията на Комисията е довело до значителни затруднения за тях, като се има предвид, че те не разполагат с помещение в Брюксел и не са могли да изпратят там ключовия си персонал за дълъг период от време. С оглед на тези затруднения жалбоподателите били принудени да упълномощят допълнителна адвокатска кантора, която разполага с офис на място, в допълнение към австрийската адвокатска кантора, която обикновено ги подпомагала. Използването на услугите на тези допълнителни адвокати довело до допълнителни разходи, които можело да бъдат избегнати, ако проверката беше продължила в помещенията на жалбоподателите, тъй като

в този случай такава проверка нямало да продължи толкова дълго време. Ето защо според жалбоподателите фактурираните от тези адвокати възнаграждения представляват в своята цялост „допълнителни разходи“.

74 Всъщност жалбоподателите твърдят, че ако проверката беше продължила в техните помещения, за да осигурят последващите действия във връзка с нея, те са щели да разполагат с необходимия многоезичен персонал, достатъчно обучен в юридическо отношение, който обаче те не са могли да мобилизират в Брюксел. Този персонал можел да бъде разпределен за проверката съгласно ротационна система, така че жалбоподателите можели да осигурят изцяло във вътрешен план последващите действия във връзка с проверката и да е необходимо да ползват услугите на адвокати само в отделни случаи.

75 Накрая, при условията на евентуалност жалбоподателите добавят, че ако доводите им не бъдат уважени, във всички случаи следвало да се приеме, че разходите, направени за упълномощаване на втората адвокатска кантора, представляват „допълнителни разходи“, тъй като тази кантора нямало да бъде ангажирана, ако проверката беше продължила в помещенията им.

76 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

77 В това отношение от решение от 16 юли 2020 г., Nexans France и Nexans/Комисия (C-606/18 P, EU:C:2020:571) следва, че възможността на Комисията да продължи да проверява книгите и другите документи, свързани със стопанската дейност на дадено предприятие, на основание член 20, параграф 2, буква б) от Регламент № 1/2003 в помещенията си в Брюксел, зависи от констатацията, че такова продължаване не води до нарушаване на правото на защита и не представлява допълнително засягане на правата на съответните предприятия в сравнение с това, което е присъщо при извършването на проверка в помещенията им. Би трябвало обаче да се констатира наличието на такова засягане, ако продължаването на проверката в помещенията на Комисията в Брюксел би довело до допълнителни разходи за предприятието, предмет на проверката, които са свързани единствено с факта на нейното продължаване. От това следва, че когато продължаването на проверката може да доведе до такива разходи, Комисията може да я направи само при условие че приема да възстанови тези разходи, когато съответното предприятие ѝ е представило надлежно мотивирано искане в този смисъл.

78 В случая се поставя въпросът дали Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото или грешка в преценката, както твърдят жалбоподателите, като е отказала да им възстанови изцяло адвокатските възнаграждения, понесени от тях за услугите, предоставени във връзка с проверката, продължила в помещенията на Комисията в Брюксел.

79 Що се отнася до твърдяната грешка при прилагане на правото, следва да се припомни, че в обжалваното решение, тълкувано в светлината на предходната кореспонденция с жалбоподателите, Комисията тълкува понятието „допълнителни разходи“ по смисъла на точка 90 от решение от 16 юли 2020 г., Nexans France и Nexans/Комисия (C-606/18 P, EU:C:2020:571) като невключващо по принцип адвокатските възнаграждения, свързани с продължаването на проверката в нейните помещения, тъй като според нея става въпрос за разходи, които съответното предприятие при всички положения би направило, ако проверката беше продължила в неговите помещения.

80 В това отношение от точка 90 от решение от 16 юли 2020 г., Nexans France и Nexans/Комисия (C-606/18 P, EU:C:2020:571) (вж. т. 77 по-горе), е видно, че трябва да бъдат изпълнени два критерия, за да могат определени разходи да бъдат квалифицирани като „допълнителни разходи […], които са свързани единствено с факта на [продължаването на проверка в помещенията на Комисията в Брюксел]“.

81 Първо, следователно трябва да се провери дали разходите, чието възстановяване се иска от жалбоподателите, могат да бъдат квалифицирани като „допълнителни“ с оглед на тази съдебна практика.

82 От използването на прилагателното „допълнителни“ следва да се заключи, че визираните разходи са тези, които представляват допълнение към предходния, подробен, фактически показател, какъвто представлява проверката, извършена в помещенията на съответното предприятие. Следователно трябва да става въпрос за разходи, които се добавят към тези, които биха били направени в случай на проверка в помещенията на съответното предприятие.

83 Освен това, противно на твърденията на жалбоподателите, ако Съдът е възнамерявал да се позове на всички разходи, направени от предприятието, които Комисията ще трябва да възстанови поради решението за продължаване на проверката в нейните помещения, в точка 90 от решение от 16 юли 2020 г., Nexans France и Nexans/Комисия (C-606/18 P, EU:C:2020:571), той нямаше да използва прилагателното „допълнителни“, което предполага, че става въпрос за разходи, различни от тези, които предприятието би направило, ако проверката беше продължила в неговите помещения.

84 Следва също да се отбележи, че прилагателното „допълнителни“, използвано от Съда, не изисква да се доказва несъразмерност или прекомерност на направените разходи, а само допълнителният характер на такива разходи спрямо тези, които биха били направени, ако проверката беше продължила в помещенията на съответното предприятие.

85 Второ, следва да се провери дали разходите, чието възстановяване се иска от жалбоподателите, могат да бъдат квалифицирани като „свързани единствено с факта“ на продължаването на проверката в помещенията на Комисията, отново в светлината на решение от 16 юли 2020 г., Nexans France и Nexans/Комисия (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

86 От използването на израза „свързани единствено с факта“ в точка 90 от решение от 16 юли 2020 г., Nexans France и Nexans/Комисия (C-606/18 P, EU:C:2020:571), следва да се заключи, че се изисква изключителна причинно-следствена връзка между, от една страна, визираните разходи, и от друга страна, продължаването на проверката в помещенията на Комисията, което впрочем жалбоподателите признават в писмената реплика.

87 От това следва, че визираните разходи са тези, които са направени единствено поради продължаването на проверката в помещенията на Комисията, в резултат на което разходите, които при всички положения биха били направени, ако проверката беше продължена в помещенията на съответното предприятие, са изключени.

88 Що се отнася по-специално до адвокатските възнаграждения, от гореизложеното следва, че само „допълнителните“ възнаграждения, които не биха били направени в ситуацията на проверка в помещенията на съответното предприятие и които са свързани изключително с

продължаването на проверката в помещенията на Комисията, могат да се квалифицират като „допълнителни разходи“ по смисъла на точка 90 от решение от 16 юли 2020 г., Nexans France и Nexans/Комисия (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

89 В това отношение следва да се констатира, че изборът да се използват адвокати при проверка, извършена от Комисията на основание член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003, спада към защитната стратегия на съответното предприятие, тъй като посочената разпоредба не го задължава да бъде подпомаган от адвокати (вж. в този смисъл решение от 27 септември 2012 г., Koninklijke Wegenbouw Stevin/Комисия, T-357/06, EU:T:2012:488, т. 226). От това следва, че ако съответното предприятие реши да упълномощи адвокати, за да го подпомагат в хода на такава проверка, фактът, че тя продължава в помещенията на Комисията, по никакъв начин не променя разходите, свързани с адвокатските възнаграждения. Всъщност за такова предприятие, което е решило да бъде подпомагано от адвокати по време на такава проверка, ако Комисията реши да продължи тази проверка в помещенията си, свързаните с това продължаване адвокатски възнаграждения обикновено не представляват допълнителни разходи, тъй като услугите, които трябва да бъдат предоставени от адвокатите, по принцип са същите, независимо от мястото на проверката. Тъй като тези услуги щяха да бъдат предоставени и ако проверката беше продължила в помещенията на съответното предприятие, свързаните с нея адвокатски възнаграждения по принцип нямат изключителна причинно-следствена връзка с продължаването на тази проверка в помещенията на Комисията.

90 В случая, след като жалбоподателите са избрали да бъдат подпомагани от адвокати по време на проверката, извършена в техните помещения, не е доказано, че съществува изключителна причинно-следствена връзка между продължаването на проверката в помещенията на Комисията в Брюксел и възнагражденията на адвокатите, които са ги подпомагали по време на тази проверка.

91 Следователно с оглед на защитната стратегия, установена от жалбоподателите, направеното от Комисията тълкуване на понятието „допълнителни разходи“ като изключващо по принцип адвокатските възнаграждения, фактурирани за услугите, предоставени в рамките на продължаването на проверката в нейните помещения, тъй като те щяха да бъдат направени и ако проверката беше продължила в помещенията на жалбоподателите, не е нито лишено от основание, нито противоречи на решение от 16 юли 2020 г., Nexans France и Nexans/Комисия (C-606/18 P, EU:C:2020:571), противно на твърденията на жалбоподателите.

92 Освен това следва да се констатира, че противно на поддържаното от жалбоподателите, даденото от Комисията тълкуване на понятието „допълнителни разходи“ също не е ограничително, по-специално с оглед на решение от 16 юли 2020 г., Nexans France и Nexans/Комисия (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

93 Всъщност от обжалваното решение, разглеждано в светлината на разменената с жалбоподателите кореспонденция, е видно, че Комисията не изключва категорично възможността някои адвокатски възнаграждения да се считат за „допълнителни разходи“. Комисията изисква само съответното предприятие да докаже, че адвокатските услуги, за които се отнасят възнагражденията, чието възстановяване то претендира, не биха били предоставени, ако проверката беше продължила в помещенията на това предприятие, което по никакъв начин не е прекомерно. Всъщност от точка 90 от решение от 16 юли 2020

г., Nexans France и Nexans/Комисия (C-606/18 P, EU:C:2020:571), следва, че Комисията възстановява допълнителните разходи, когато съответното предприятие ѝ представи „надлежно мотивирано“ искане в този смисъл.

94 От гореизложеното следва, че жалбоподателите не са успели да докажат, че даденото от Комисията в обжалваното решение тълкуване на понятието „допълнителни разходи“ представлява грешка при прилагане на правото.

95 Що се отнася до твърдяната грешка в преценката, в самото начало е важно да се отбележи, че в хода на производството, предхождащо приемането на обжалваното решение, жалбоподателите са поискали от Комисията само цялостното възстановяване на адвокатските възнаграждения, направени в рамките на продължаването на проверката в помещенията на тази институция, като се основават на сценария за осигуряване изцяло във вътрешен план на последващите действия във връзка с проверката, ако тя беше продължила в помещенията им, от техния достатъчно обучен в юридическо отношение многоезичен персонал. Тъй като според жалбоподателите при този сценарий нито едно адвокатско възнаграждение не би било платено благодарение на това осигуряване изцяло във вътрешен план на последващите действия във връзка с проверката, те поддържат, че адвокатските възнаграждения, свързани с продължаването на проверката в помещенията на Комисията в Брюксел, представляват в тяхната цялост „допълнителни разходи“, които Комисията трябва да възстанови.

96 В това отношение най-напред трябва да се констатира, че сценарият за осигуряване изцяло във вътрешен план на последващите действия във връзка с проверката не съответства на протичането на проверката в помещенията на жалбоподателите, на която те са били подложени през март 2023 г., когато както във Фушл ам Зее, така и в Амстердам и в Париж, те са били постоянно подпомагани от адвокати. В този контекст, както правилно отбелязва Комисията, жалбоподателите не са доказали надлежно, че след като са били подпомагани от адвокати през целия период на проверката в техните помещения, те биха били в състояние да се организират така, че да могат да осигурят изцяло във вътрешен план последващите действия във връзка с проверката, ако тя беше продължила в техните помещения.

97 По-нататък, макар жалбоподателите да поддържат, че служителите им са щели да бъдат в състояние самостоятелно да осигурят последващите действия във връзка с проверката, ако тя беше продължила в техните помещения, те по никакъв начин не обясняват причината, поради която не са използвали тези служители, за да проследят ефективно проверката в помещенията на Комисията в Брюксел, било то присъствено или дистанционно, по-специално чрез прилагане на ротационна система. Следва да се констатира обаче, че макар някои служители на жалбоподателите да са присъствали в Брюксел, те дори не са отишли в помещенията на Комисията. Този факт потвърждава позицията на Комисията, че осигуряването изцяло във вътрешен план на последващите действия във връзка с проверката не е било правдоподобно, така че жалбоподателите са щели да поискат присъствието на адвокати, ако тази проверка беше продължила в помещенията им.

98 Накрая, важно е също така да се отбележи, че самите жалбоподатели многократно са признавали, както в кореспонденцията, разменена с Комисията преди приемането на обжалваното решение, така и в рамките на настоящото производство, че те щяха поне в отделни случаи да използват услугите на адвокати, ако проверката беше продължила в помещенията им. Следователно жалбоподателите не могат, без да си противоречат, да

твърдят, че те са щели да осигурят изцяло във вътрешен план последващите действия във връзка с проверката, ако тя беше продължила на място, като се лишат напълно от съдействието на адвокати.

99 Следователно Комисията не е допуснала грешка в преценката, като е приела в обжалваното решение, с оглед на разменената с жалбоподателите предходна кореспонденция, че предпоставката за осигуряване изцяло във вътрешен план на последващите действия във връзка с проверката, ако тя беше продължила в помещенията на жалбоподателите, на която последните се основават, за да поискат цялостно възстановяване на адвокатските възнаграждения, свързани с продължаването на проверката в помещенията на Комисията, не е правдоподобна и я е отхвърлила. Впрочем следва да се отбележи, че Комисията никога не е твърдяла, че степента на съдействие от страна на адвокатите е щяла да бъде еднаква през цялото времетраене на проверката, ако тя беше продължила в помещенията на жалбоподателите. Комисията просто правилно приема, че в подобно положение жалбоподателите са щели да продължат, поне в известна степен, да бъдат подпомагани от адвокати.

100 Накрая, що се отнася до довода, представен при условията на евентуалност от жалбоподателите, че разходите, направени поради упълномощаването на втората адвокатска кантора, трябвало най-малкото да се считат за „допълнителни разходи“, следва да се констатира, че в хода на производството, предхождащо приемането на обжалваното решение, последните никога не са се опитвали да докажат, че само някои адвокатски възнаграждения подлежат на възстановяване, и никога не са претендирали частичното възстановяване на такива адвокатски възнаграждения. Въпреки че Комисията изрично е поискала с писмо, за да прецени дали адвокатските възнаграждения, чието възстановяване се иска, могат отчасти да се считат за „допълнителни разходи“, да предоставят „пълно описание на адвокатските възнаграждения, включително имената на адвокатите, отработените часове, приложимата почасова ставка, описание на предоставените съвети и мотиви, че тези съвети са били предоставени единствено за целите на продължаване на проверката, а не за всяка проверка, извършена на място“. Жалбоподателите, които винаги са поддържали позицията си, която цели единствено цялостното възстановяване на претендираните адвокатски възнаграждения, никога не са предоставили такова описание на Комисията.

101 При тези обстоятелства Комисията не може да бъде упрекната, че в обжалваното решение не е предоставила на жалбоподателите частично възстановяване на адвокатските им възнаграждения, като тези, направени за упълномощаването на втора адвокатска кантора със седалище в Брюксел.

102 Важно е впрочем да се отбележи, че в отговор както на писмените, така и на устните въпроси на Общия съд в настоящото производство жалбоподателите изрично потвърждават, че искат единствено цялостно възстановяване на претендираните от Комисията адвокатски възнаграждения и не могат да се задоволят с частично възстановяване на тези възнаграждения.

103 От гореизложеното следва, че доводът, изтъкнат от жалбоподателите при условията на евентуалност, в рамките на който последните претендират, че някои от платените от тях адвокатски възнаграждения трябва най-малкото да се считат за „допълнителни разходи“, трябва да се счита за неоснователен и да се отхвърли, без да е необходимо произнасяне по неговата допустимост, която е оспорена от Комисията.

104 С оглед на изложените по-горе съображения третото основание следва да се отхвърли, както и жалбата в своята цялост.

По съдебните разноски

105 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателите са загубили делото, те следва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски в съответствие с исканията на Комисията.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (първи петчленен състав)

реши:

1) **Отхвърля жалбата.**

2) **Осъжда Red Bull GmbH, Red Bull France SASU и Red Bull Nederland BV да заплатят съдебните разноски.**

Buttigieg Schwarcz Кънчева

Tichy-Fisslberger Bestagno

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 22 април 2026 година.

Подписи